

2. den – Dům v Bretani

Snídáme mezi prvními. Bagety, croissanty, máslo, džem, nutellu. K pití docela dobrý džus, mléko, čaj a kafe. Poslední pohled do oken hotelu Formule 1, ještě jeden kód u automatické brány parkoviště a pak už jenom zmenšující se silueta města, vytrácející se lány vinné révy. V dálce druhý pevný bod, Paříž.

Eiffelovka napravo, mrakodrapy. Děti otáčejí hlavami ze strany na stranu. Projet Paříží ale nejde snadno. Chytáme začátek prodlouženého víkendu, a tak na cestě nejsme sami. Celá Paříž je na cestě. Posouváme se krok za krokem. Před každým totálně ucpaným výjezdem doufáme, že je to ten poslední, a pak doufáme, že ten další je ten poslední, a takto doufáme zhruba tři hodiny. Kromě toho doufáme, že nesrazíme žádného z motorkářů, kteří šíleně, těsně u zrcátek, předjíždějí dlouhé kolony aut. V tunelech je skoro není vidět. Kluci jsou zticha jako myšky a já raději taky.

Bretaň nás vítá dvojjazyčnými značkami, upravenými zahrádkami, žulovými domky s komíny na obou koncích šikmých střechy a zvoničkou uprostřed návsi. Truhlíky jsou plněné vrchovatě květinami a hortenzie kvetou i tam, kde by je člověk nečekal.

BRETAŇ leží na stejnojmenném poloostrově na západě Francie, který má tvar chiméry plivající oheň. Nebude to jen tak samo sebou. Bretaň je geologicky doopravdy tvořena vyvrhelou žulou. Nejstarší sopky naší země zde už sice neublají, přesto tu po sobě zanechaly divotvornou krajinu s mořem, které neustále doráží, bičuje, když chce, i hladí či jemně konejší v náručí zdejší 600 kilometrů dlouhé klikaté pobřeží. Vnitrozemí, jemuž se bretonsky řekne Argoad, je tvořeno hlubokými lesy, osamělými statky, které jsou v něm

rozsypané jak růže na lůžku nevěsty, voní teplem hořícího krbu, tajemstvím, mýty i legendami, jež vyprávějí staré báby malým dětem během černé hodinky.

Po osmi hodinách jízdy se objeví na navigaci šachovnicová vlaječka. Jsme v cíli. Pors Guyon. Malá vesnička s několika domy, které jsou schované před zraky kolemjdoucích za hustým porostem vegetace. Občas se mi podaří zahlédnout jemné modré záclonky za čistými okny, které se ani nehnu. Tu a tam vidím kousek vrat, komínu či do červena zbarvenou poštovní schránku. Konečně se po naší pravici vynoří typický kamenný dům s upraveným trávníkem, na kterém odpočívá malá plachetnička. Keře mohutné hortenzie v barvách nachové, pudrové či ledově modré převalují své plné talíře od okenic domu, přes plot až do silnice. Nad tou vši nádherou už vidím náš prázdninový dům. Stojí na kopci s výhledem na moře a vesnici.

12. den – Dětský ráj na zemi

Dnes vstáváme brzy. Dětem to nedělá problém. Poslouchají na slovo. Dokonce pomáhají balit potřebné věci, včetně pláštěnek, krému a svačiny. Kouzelné slůvko totiž zní: Disneyland. Venku se smráká, vrcholí horko a dusno. Krátce po osmé hodině už sedíme v autě, snažíme se tím vyhnout případné dopravní zácpě na periférii. Jenom co vyjedeme, zjišťujeme, že dopravní zácpa je ohromná. Chválabohu, v opačném směru.

DISNEYLAND je zaslíbená země pro malé i velké, která se nachází 32 km od Paříže v oblasti Marne-la-Vallée na ploše 1 943 ha. Nepřehlédnutelným symbolem parku je sladký růžový zámek Šípkové Růženky připomínající holčičí marcipánový dort, ke kterému vede tzv. Main Street USA. Půvabná ulička vroubená cukrovou krajkou domů ve stylu americké architektury na přelomu 19. a 20. století nadchne každým svým detailem, počínaje nosnými sloupky budov, v nejrůznějších obměnách tvarů i barev, konče alejí bílých kovaných lamp ukončených zlatou koulí. Od zámku se pak rozebíhají cesty a cestičky všemi směry, které míří do světa fantazie, divotvornosti, do země dobrodružství a atrakcí. Kdo chce, může se houpat, klouzat, viset hlavou dolů nebo na jedné ruce, klepat se strachy, držet se pevně bezpečnostní obruče na housenkové dráze nebo svého manžela, z plného hrdla vrískat, zvracet či jinak projevovat své emoce. Kdo chce, může sedět v nepřeberném množství restaurací a kaváren nebo jednoduše odpocívat na stovkách povětšinou však obsazených laviček, pojídat jablka v karamelu, olizovat dětem rychle tající zmrzlinu, která hadovitě stéká kornoutem na jejich ruce. Kdo chce, může utratit nějaký ten centík navíc a nechat své děti

vyfotit se s opravdivou princeznou, princem či oběma najednou, k dispozici je i Mickey Mouse a jiné pohádkové postavičky. Prostě, co kdo chce.

Po deváté hodině už stojíme u pokladen. Fronty jsou, přesto to odsypá docela rychle. Máme z toho dobrou náladu, která nám ale dlouho nevydrží. Už na první atrakci (vláček, který nás provede celým parkem) čekáme přes půl hodiny. Je teplo a hlásí se žízeň.

S ostatními atrakcemi to není o nic lepší. Systém sice myslí na tzv. časenku, která nám přesně určí čas vstupu, to ovšem neznamená, že mezitím stihneme něco jiného. Na všechno se čeká minimálně třicet minut. Autíčka, které klouže v kolejové dráze, jsme se dočkali až po hodině čekání. No, chce to pevné nervy, zásobu pití a kšiltovku. Ještě jedno důležité upozornění. WC. Nenechávat na poslední chvíli. Taková chvilka vás může stát i život nebo přinejmenším veřejné zostuzení.